

БРОЈ

5 пара дин.

излази

један пут

недељно

са сликама

10 дин.

за 6 месеци

5 дин.

за 3 месеца

2.50 дин.

за

јостранство
годишње

20 дин.

за 3 месеца

5 дин.

Рукописе и претплату љубља слати на адресу:

УРЕДНИШТВО „БРКА“

Обилићев венац

БРОЈ 10.

БЕОГРАД

Рукописи се не браћају

Неплаћена се писма не примају

И ч же прија та Ђајика компанија

„БРКА“: Наш се Ђаја залуд ачи да Душана — Симеона — ако наше
уортачи! Јест, ал таква фирма нова, не би била Србинова... Нема туха ни Србије-
на, да с' из једне пије чаше. Што је некад било напе — опет мора бити напе...
Јест мој Ђаја добро слуши, јер зато ти тегле уши!

Културно
друштво
БРКА

ДИМА И СИМА

Дима: „Еле бре, магаре, зар истина да кје да се пишиш у сељачкој странци?“

Сима: „Аха окјем да будем геџа. Некјем више да идим сос господа. Ја гласам за радикално слобода а носам слачица на легја. Ја гласам за дукат и цванцику а они ми привежу етно канта од четрдесет по сто, па зврчем како ваљевско жељезница от уско колосек. Па еле то право?“

Дима: „А зар мора баш да буди право?“

Сима: „Истина кажиш! кат би све било праву, от што би се правиле левчи? Некјем виши да будим либералцу. Може човек да си ождребе чекајуки на њино акција. Некјем виши да будим ни напредњак, пошто си броје само по три у туцу. Некјем виши да будим ни радикалцу због што се векј помотале све, па за меном није остало нишчо“...

Дима: „Знајите што?! да си пишиш у социјалист!“

Сима: „Их танке шен! То значе да носем црвено барјак и модро легја. Ја кје да идим у сељачкој странци. Окјем да будим Геџа... Окјем да сејем па кје да ми никне!“

Дима: А што кје да сејиш бре!“

Сима: Окјем да сејим точкови па кје ми никну вагони. Елем благостање. Поступај да си ортачем сос Пашијк да прайм ваљевско жељезница, или трамвај у Муртенција. Тебе кје да узмим за електрика да вучиш трамвај.“

Дима: „Нека вучи твоје деда, а не ја, магаре едно!“

Сима: „Какво деда? Ја несум имау ни оца а камо ле деда. Ја сум никло како парадајс. Него да говоремо ми от сељачкој странци. Окјеш да се пишиш у Геџа?“

Дима: „Не, усрекје се ти!“

Сима: „Ама кје да додгјеш временом

па кје да молеш. Ми кје да будим сила: и ако си оно шашаво „Дневно Лист“ спрда глупо као да је побегло из сумашедне кујција. Чекај саму док ми направиме етно сељачко министарство. На чиновници ситни некје да дајиме плату, негу саму качамак, относно мамаљуга. На државној саветници кје дајиме по еден палдум. Окружно началници у саламура. Порезници.... Истина бре, што кје да праймиме сос порезници?“

Дима: „Ја мислим да ги пошљиме у Јапан, да купе ратно оштета за Руси.“

Сима: „Аја, не дам ги ја. Овде кје да седе они. Иле кје да ги пошљем на пешкеш на они кој гији измислиу. Па... ба... ба... Паметно свет измислио жељенице, пампори, телеграф без конопицу, а ми сме измисели — порезници“...

Дима: Море, батаде кјораву послу, негу каже на меном, што има нову от иностранствујукије политика?“

Сима: От иностранствујукије политика нема ич ново. Само си чуји да ји Куруки напуну тур дубоки код Порт-Артура. Але о тој случајност кје да говориме у идукје наше седница. Сат изволте код наше познатој плот да си изљубиме клот. Имаш ле бре, а?“...

Дима: „Аха, то си зна... Елем до вигјене. Знајите, издало ме стрплење. Дулусос драго моје мушко“...

Сима: Со смнатаћи“.....

Листо с оног света

VIII

Док сам ја седећи на столици премишаљао о свима догађајима у моме животу од ране младости до позне моје старости, дотле је Свети Созонтије прелиставао неку грду књижуруну и из ње вадио неке ситне белешке. Ту прилику употреби Пера Божовић те ми дошао: „Пракљача кажи слободно све, небој се, ништа ти неће бити.“ У том протекоше и десет минути датог ми одмора за размишљање. Ја устадох са столице и отпочех:

— Светитељу, кад сам био млад, трепњу, вишњу, кајсију, јабуку, и т. д. пре сам ја на брао но газда чији је био воћњак.

— Јеси ли и ти имао твој воћњак?

— Нисам Светитељу.

— Јеси ли крадено воће продавао?

— Нисам, но сам с мојим друговима на равне части делио и јео.

— Јеси ли пре то што си отишао да крајеш, тражио од сопственика да ти да мало воћа.

— Јесам, али он ни да се осоли.

— То ти се онда та грешка праштате, а за олакшавајуку околност служи то, што украдено воће ниси продавао но делио с друговима и што си раније на леп начин тражио, а он ти није дао.

— Хвала Светитељу што ми ви праштате, али онај чије је било воће није ми опростио, јер једном кад ме је ухватио у воћњаку, тако

ја још да се кајем, није те срамота, него гледај да се што пре торњаш из радње док мом стрплењу није дошо крај.

— Е гле ти поштењаковића, а о мом стрплењу ти не водиш рачуна. Срам те било.

— Срам нек је тебе, који хоћеш на кајишарски начин да ми отмеш моју крваво стечену својину.

— Док сам ја спавао по њивама, сеоским механама и т. д. дотле си се ти башкарио са твојом Ревеком по меким душечцима. И сад ја који сам се злопатио само да што више зарадимо испадам кајшар,

— Зато што сам нашао прилику да зарадимо а ти нећеш, ако сам ја у овој прилици кајшар, онда већег лопова нема од тебе јеврејска хало.

— Лопов си сам.

— Ја имам доказа да си лажне књите водио.

— Гле ти Бундеве, сад кад нећу да ради са свињама са којима није до да нашњег дана радио ни један Јеврејин, зовеш ме лоповом. Знао си ти промуђурни Цанцарине у напред да ја нећу никад на то пристати, па си мислио ево

ме је душмански тукао да ми још и данас чи- ни ми се бриде леђа од оних батина.

— Како се звао тај што те је тукао, и где му је била башта?

— Ђорђе Грк из „Косовске улице“ али он је одавно већ на овом свету.

— Божовићу, касније ћеш известити Управу воћарског расадника, да Ђорђу закрати улазак у врт и брање воћа за два месеца од данас.

— Разумем! одговори Божовић.

— Сад Пракљача прича даље шта је било.

— Неколико пута кажњаван сам због коцкања.

— Зар је тако развијена коцка у Србији.

— Од краља Милана па на даље готово све се коцкало а жене су већ загрдиле са Фрише — Фире. Само штовелику господу полиција никад не кажњава, а фукара као што сам ја Сава Лорд и т. д. увек страда.

— Јеси ли још кад год осуђиван.

— Јесам, кад је био либерални збор на Булевару, радикали су ми разбили главу, и и још ме осудили на пет дана затвора.

— Те партије ће напослетку Србима глагаву појести. Сад ми реци јеси ли кад год још што крао сем воћа?

— Мени се чини да нисам.

— Присети се.

— Светитељу, веруј не памтим.

— А кад си крао бројеве новина поједи-ним власницима.

— Сад се сећам,

— А зашто си то чинио?

— Светитељу, ја сам на великој пијаци у непосредној близини „Хотел Македоније“ продао кајкаваљ, сарадници свију оних листова које сам ја продао долазили су код „Македоније“ на пиво, и сваки је од њих штрпнуо по мало кајкаваља, а никад нису плаћали. Кад сам тражио од власника листова, одговорали су ми: немој давати. Ја сам био сиромаш човек и сmisлим да неће бити греота да и ја у место стаја здипим стајајест, та да на тај начин наплатим кајкаваљ, а то је по нашим грађанским законима дозвољено и назива се компензација.

— То се, Пракљача, каже пребивање дуг за дуг.

— А у грађанском закону предвиђено је у § 903. тако ми је причао свршени правник Аца Бас.

У деветом писму Брко саопштију ти шта је даље било.

твој некадашњи
продавац новина
Тодор Пракљача

Лакосно.

Прва глумица: „Видиш, Зорка је по-чела да добија најтеже улоге!“

Друга: „Е, па зашто има деведесет кила. Може их носити!“

Сигурно средство.

— „Реци ми молим те, како си могао сазнати колико тачно има година госпођица Мира, кад њени то брижљиво крију?“

— „О! са свим просто! Обратио сам се њој самој и обећао сам јој за сваку њену годину по једну стотинарку!“

прилике да га се куртаришем, и да му смотам ћар или ти та пушка неће упадити. Ако сам лажне књиге водио што одма ниси изашао с правом фарбом на среду па да на основу тога тражиш разортачење, но сис с планом — измислио куповину свиња, а знао си у напред да ја на то нећу пристати.

Кад је Бундева приметио да је Мордахай прозрео у његове планове он рече:

— Ако си ти убеђен да сам ја доиста с мојим предлогом да тргујем са свињама ишао на то да тебе изиграм, ево ја пристајем да ми даш мој капитал и половину од ћара па да одма иступим а ти остани и даље на води радњу.

Жао ми је Ђир Бундева ако то не може да буде, јер сам се ја себи заветовао да с тобом дојде ортакујем док ме Бог не позове на онај свет.

ПОДЛИСТАК

Цинцарин и Јеврејин

— Па кад нећеш, а ти као што ти мало пре рекох узми твој капитал па срећан ти пут.

— Имаш ли ти кога паметнијег код куће од тебе.

— Дал ја имам паметнијег или не, то је моја ствар, али да ти мораш или пристати да купимо свиње или иступити из радње то је сигурно као што је два и два четири.

— Кад би кључеви од касе били код тебе, то би ти можда и могао извести или шта ћеш кључеви су код мене.

— Не заборави да ће кадија који није Јеврејин ову ствар пресудити.

— Само пази да код кадије не извучеш ти дебљи крај.

— Ако се ти Мордахай не кајеш ја се кајати нећу.

— Хоћеш да ме направиш свињарским трговцем, а ја на то не пристајем, па

Нов телеграм с бојног поља

Сад баш стигле вести „Фриш“, Хтео Того да јурише На тврђаве Порт-Артура. Ал' га тамо тако бине, Да још не мож' да обрише „Нешто вруће“ — око тура.

У Токију сузе лију И Микаду перчиши брију Што ј' Куроки страдо туна; Што га Руси тако бину И што су му жуту пију — Обријали без сапуна.

Сад се лепе најде руше... Чудно им се плундре пуне А Микаду сузе лијо; Па се гуше, плундре суше... Јер од неког чудно чуше — Да не Руси у Токијо...

Мили знаци, чудне језе За жућове јапанезе Од мака су сада мањи. На сад уче ко за „мезе“ Да певају уз лепезе: „Боже силни царја храни!“

Још док стигне нова флота, Па кад стане да их мота. Запамтиће руске мотке... Па кад Руси једном кликну, И Микаду кад подвикну: „Сукин сине... камо вотке?!“

Куропаткиновић.

Да помери памћење

„Молим те, врати ми тих 3.80 дина, јер не могу да памтим тако мале суме!“ — „А ти ми дај још 50 динара, па ћеш све свакако памтити — како си био луд!“

Страдао

До сад се говорило страдао ко Јанко на Косову, а од сад ће се говорити страдао ко онај водовођа па копању водовода код „Девет Коџијаша“. М.

Разлика

Триша: Каква је разлика између велосипедисте и каваљеристе.

Глиша: Код велосипедисте је конј одозго, а код каваљеристе је одоздо.

Господа дечурлија

— „Шта се ви то играте децо?“ — „Играјмо се рушење цркве, а узели смо малог Ацу за проту, па ето као стручњак само се обрукао, јер није у стању да је сруши.“

Из касарне

Наредник: При сутрању паради дефиловаће се пред господином генералом, и сваки нека при пролазу паралним маршом само у њега гледа. Да се није усудио нико да гледа у г. пуковника или г. капетана, или у мене или другу коју будалу, по право у господина генерала, јесте ме разумеди?“

Неспоразум

Г-ђа: „Можете мислити моја ћерка вреди за две девојке.“

Господин: „Зар је већ толико стара?“

Клевета је као лажан новац, ја га не купујем сам, али га протурам даље.

Свашта ко на вашару.

— Ко не може да спава, најбољи му је лек да чита „Општинске Новине“, паће одмах запети.

Клевета је што и лажан новац. Један га кује а стотину њих протурају.

— Знатели зашто некари никада не једу врхове од кифли?..

Зато, што онда — неби могли да продаду кифле!....

— При женићи је најбоља ствар мираз а најгора — пуница.

— Неки досетљиви апотекар, овако је анонсирао прашак противу инсеката: „прашак противу стеница и — домаћих пријатеља!“... Кажу да га је добро продао.

— Кажу да је приликом пожара Минхове фабрике у Параћину, била тако јака топлота да сад вагонима износе печене цигарине.

— Г. Света Симић иде за посланика у Софију. Да нема и тамо какав српски манастир?

— Волео бих да знам како се превивао г. Јаша Продановић, пре него је отишao у радикале...

— Ономад смо имали прилике да видимо једно чудо — Босанце што — певају!!!

Амиџа.

„Малом Журналу“

О зvezече!

Ти ономад „Брки“ рече:

„У сељаке он утече

Куга у свој род!...“

Вин' ти риту како с руга..

Сад му је сељак куга!

Не ваља му сад.

Ах' та куга косу носи

И она ће да ноноси

Сав тај такав гад...

Пази добро, ја ти реко.

Тај час ипје пре-далеко...

„Брка“ с. р.

Погрешни пут.

Он: „Госпођице, смем ли вас отпратити до куће?“

Она: „Не, не... хвала вам!“

Он: „А зашто, молим?“

Она: „Зато, што кад год сам такве понуде примила, никад нисам отишла својој кући!“

Израчуна

Прва: „Знаш ли да је Олга верена?“

Друга: „Е! А с ким?“

Прва: „Са њеним првим љубавником!“

Друга: „Уф, до ѡавола. Тај мора да је већ страшно матор?“

Сигуран лек.

Жена: „Но, то миловање наше собариче и нашег собара, не могу више да трпим!“

Муж: „Натераћемо их да се венчaju и онда ће све престати!“

Из суда.

Судија (кривцу): „Што не признаш да си убио Јанка, кад то два ђедока очевидца потврђују?“

Кривач: „Њихова сведоћба не вреди, јер ја имам 20 сведока који то нису видели!“

Интересантна правила.

У некој школи играња на Зереку, стоје на зиду правила у којима између осталог стоји и ово: „Ко није платио улазак, нема права да чита ова правила!“

„Свети Живко“

Катажета. „Наука нас учи да је сваки дан посвећен неком светцу. Него, шта бива са светцем који пада 29. Фебруара? у преступној години? Где се он дева у простим годинама? кад фебруар има само 28 дана?“

Бак: „29-тог фебруара пада Свети Живко. Пошто њега нико не слави, то је он преведен у резерву с тим, да се сваке пете године позива на вежбање у календарима!“

Искрен одговор.

Васа: „Чујеш Тасо, врати ми дуг. Није право да те толико чекам!“

Таса: „Е, па када би све било право од чега би се правиле левче!“

Леп одговор.

Један писар срески који је био шајдер, отпуштен из службе дође у Београд. На улици га нађе неки порезник који је у своје време био шеширција, па га упита: „Шта, ти си дошао да се пресвучеш?“ — „Да..“ одговори писар: „Свој сам одело већ удесио, само ми још фали један шешир!“

Падијулска граматика.

Ревизор: „Јед те, учитељу, што ваши ћаци говоре све на „ги“ — „га“ „гу“..

Учитељ: „А шта ги ја знам? Ја ги учим, учим, па не могу да ги научим!“

Нешто из Зоологије

Пацов... Пацов, па био он званичан или не званичан, врло је корисна домаћа животиња. Без пацова не може бити ни приватна кућа, ни држава, ни општина, а најмање — општинска трошарница. Једино где их нема то је диспозициони фонд. (јер је већ поједен.) До скора се држало да он спада у штеточине, али пошто је Алекса Ратарац доказао да му ни један није կүнкурисао у земљорадничком савезу, то се она сложила на зечеве. Ова корисна животиња води своје порекло од радикала, не зато што не ма гаће, већ зато трчи на масан залогај као радикали у државни савет.

Магарац. Држало се до скора да је то врло питома животиња. Али ту скоро један из „Самоуправе“ почeo је јако да баца чифтета на абацију „Брку“ У Митолошкој доба, било је народа који су га обожавали а данас се ни мало о њима не води рачуна. Ето, г. Пашин правећи дипломатски указ, није ни једног узео у дипломацију и зато ће — Света Јакшић да и даље уређује „Штампу“

Пас. Паса има разних фела. Од пуздица до — цукела. На пример онај из „Дневног Листа“ што режи на „Брку“, мора да је неки булдок из Швајцарске или његова утија. Већ за оног из „Самоуправе“, зна се да се Самсон најобичније врсте. Да му човек привеже канту о реп, једва да би се задржао до „Дечана.“

Зец. Овај шумски разбојник не само што је оглашен за штеточину, већ ће га начелство окр. Пожаревачког да огласи и за ајдука, и онда, темпо њему ако се не преда начелнику омольском, Достанићу...

Наставиће се. (Кад се састане народна скупштина, само ако она не настави још што на тај мали прирез од 40 од сто.)

Др. Гречевић.

Успокојене

Саветниковац: „Како си ти девојко смела дозволити да те мој муж полуби?“

Служавка: „Али госпођо молим вас, ја сам господину одма скренула пажњу, да се он сад тиме миришно обвезује да вам купи онај брилантијски скупину коју већ толико времена је била тражите да вам је купи!“

Залуд жука што се чука

Културно
наслеђе
Србије

„БРКА“: Залуд мука, све бадава што се чука. Пресушило старо буре,
на све стране лажи цуре, и кад први обруч спадне, буре ће се да распадне. Ове
чуке, ове луне, то је само: Сеци уши, крип..... ногу..